

El CE Manacor, crònica esportiva de les temporades 1984-1985 i 1985-1986

Maria del Mar Llompart Morro, Maria del Mar Martínez Sans

Introducció

En aquest article ens apropem a un moment importantíssim dels noranta-un anys d'història del CE Manacor, el que correspon a les temporades 1984-1985 i 1985-1986, quan l'equip milità per primera vegada a la segona divisió B. Rememorar aquest instant històric per al futbol manacorí ens ha permès treure a la llum noms i moments cabdals que fan del Manacor part de l'elit del futbol mallorquí¹.

El primer assalt a la Segona B. 1984-1985

Després de seixanta-un anys de vida, el CE Manacor aconseguí quedar subcampió a la tercera divisió balear, disputar el play-off d'ascens i ascendir per primera vegada a la segona divisió B. La lliga havia estat excepcional –fou l'equip més golejadador del grup– i era l'hora de gaudir del moment i preparar la nova categoria. L'objectiu principal era adelitar-se en la divisió de bronze del futbol espanyol i aconseguir la permanència².

Una de les primeres gestions que dugué a terme la directiva presidida pel senyor Pedro Parera Galmés³ fou el fitxatge del senyor Joan Company –pro-

1 Per a més informació consultau LLOMPART MORRO, Maria del Mar; MARTÍNEZ SANS, Maria del Mar (2013). «Historia del Club Deportivo Manacor». *Cuadernos de Fútbol*, núm. 46 [en línia]. <<http://www.cihefe.es/cuadernosdefutbol/2013/09/historia-del-club-deportivo-manacor/>>

2 El pressupost per a aquesta temporada era de 30.000.000 de pessetes.

3 Sobre els membres de la directiva es pot consultar la revista *A Tota Plana*, núm. 198, pàg. 24.

cedent del Constància– com a tècnic de l'equip en substitució de Juan Julvé⁴ –entrenador que havia dut l'equip a 2B. Pel que fa a la plantilla, el bloc que havia fet història en l'anterior temporada es mantenia tot i les baixes de jugadors importants com la de Toni Pastor i Jaume Salas, que fitxaren pel Mallorca Atlètic, Iriarte –al Constància– i Jaume Bauzá. Les novetats foren els fitxatges del porter Toni Pascual⁵ i Juan Gayá⁶ –del Badia Cala Millor–, Biel Company⁷ –del Saragossa–, Ramos⁸ i Matías –del Constància–, Torreblanca i Lima –de l'Eivissa–, Alberto –del Santanyí–, Patino⁹ –cedit pel Real Betis–, Vázquez –porter de l'Olimpíic A– i Pau Albertí¹⁰. Així la plantilla quedà conformada amb els porters Moltó, Pascual i Vázquez. A la defensa, Mesquida¹¹, Loren, Alcover, Patino, Gayá i Lima. En el mig del camp, els efectius eren Miquel Àngel Nadal¹², Varela, Matías i Torreblanca. En atac, els homes ofensius eren Pedro Llull, X. Riera, Nieto, Ramos i Company. En total el conjunt disposava de divuit jugadors, un número més aviat baix per afrontar aquesta nova categoria.

Una vegada iniciada la lliga es fitxà, en part a causa de les lesions, a Se-

- 4 En citar els noms d'alguns equips i els de jugadors es realitza generalment una transcripció literal d'aquests noms de la premsa per tal d'evitar interpretacions errònies a l'hora de normalitzar aspectes ortogràfics.
- 5 Toni PASCUAL Pascual (1953 a Manacor). Porter. Format al juvenil del Manacor, marxà als juvenils del Real Madrid i aconseguí el Campionat d'Espanya. Fou titular en primera divisió amb el Rayo Vallecano, en el qual estigué cinc temporades (1976-1977 a 1980-1981). Fa tres temporades el fitxà el Badia per dos cursos. L'estiu de 1984 fitxà pel Manacor, a més de coordinar el planter i entrenar els porters del futbol base.
- 6 Juan GAYÁ. Els seus inicis futbolístics foren en l'Olimpíic. Quan acabà la seva etapa com a juvenil fitxà pel primer equip del Badia, en el 1981, on estigué tres temporades fins que aquest curs el fitxà el Manacor.
- 7 Biel COMPANYY. Els inicis futbolístics foren a Sant Joan, després al Montuiri infantil, al Cide i al Saragossa. Aquest darrer el cedí al Monzón on fou el màxim goleador, amb 34 gols. A la temporada 1984-1985 el fitxà el Manacor, en el qual estigué fins que al 1986-1987 el fitxà el CD Badia Cala Millor de Son Servera.
- 8 Rafael RAMOS. S'inicià als alevins i infantils del Real Madrid. Quan els seus pares vingueren a Mallorca començà a jugar al Santa Eulàlia i al San Cayetano, on acabà la seva etapa com a juvenil. Jugà en el primer equip del Porreres, Murense i Constància i en aquesta temporada fitxà per tres cursos amb el Manacor.
- 9 Juan PATINO Pavón. Començà a les categories inferiors del Betis i la passada temporada debutà a tercera amb el Betis Deportivo. Com a juvenil defensà els colors de la selecció espanyola en 22 ocasions.
- 10 Pau ALBERTÍ Cabot. Després de jugador, fou preparador físic en el primer equip del RCD Mallorca des de 1985-1986 a 2000-2001, després al filial del Real Madrid a segona i de l'equip de primera, al Levante UD...
- 11 Toni MESQUIDA. Capità del Manacor aquesta temporada. Es formà al planter de l'Olimpíic, fitxà pel Manacor a la pretemporada 1978-1979 i allà estigué vuit temporades fins que el curs 1986-1987 anà al Badia.
- 12 M. A. NADAL Homar (1966 a Manacor). La brillant trajectòria de Nadal –per tots coneguda–, s'inicià a l'Olimpíic de Manacor, per passar després al primer equip. Posteriorment fou fitxat pel Mallorca (1986-1987 a 1990-1991) i pel Barça (1991-1992 a 1999-2000). L'estiu de l'any 2000 retornà al Mallorca.

Temporada 1984-1985. Segona divisió B. Drets: M. A. Nadal, T. Pascual, Varela, Company, Sebastián, Lima. Acotats: Ramos, Matías, Pedro Llull, Loren i Torreblanca.

bastián –del Constància–, Zurdo¹³ –de Las Palomas Atlético– i Seminario –del Felanitx.

El funcionament de l'equip al llarg de la pretemporada resultà satisfactori, l'equip féu unes excel·lents intervencions als encontres estiuencs, i quedà com a campió del Trofeu Ciutat d'Inca, del II Torneig Manacor Comarcal –contra el Badia i el Porto Cristo–, subcampió del Torneig de s'Agricultura –contra el Mallorca i el Poblense–, etc¹⁴. Ara bé, tot i els bons resultats, l'equip necessitava un defensa i un migcampista més per tenir una plantilla compensada.

13 Fernando Alonso Pérez "ZURDO". Anteriorment jugà en el Maspalomas i Las Palmas Atlético.

14 A la pretemporada no tot foren bones notícies. Aquest any tingué lloc el I Torneig Badia Cala Millor, en el qual participaren el Manacor, el Poblense i el Badia. Els tres encontres disputats acabaren en taules (Poblense-Badia a 0, Manacor-Poblense a 1 i Badia-Manacor també a 1). Per aquest motiu l'organització determinà que en el darrer encontre del torneig es disputés la tanda de penals per tal de determinar qui era el guanyador. El Manacor no la volgué disputar ja que considerà que era ell el campió per haver acumulat més punts al llarg del torneig –dos punts enfront d'un del Poblense i un del Badia–, però els organitzadors no hi estigueren d'acord, així que es deixà com a guanyador el Badia per haver-se retirat el Manacor. Això provocà tal indignació al club que es decidí no tornar a disputar cap amistós amb el Badia, decisió que es mantingué diverses temporades.

El debut a la segona B fou extraordinari, l'enfrontament a casa contra l'Alcalá finalitzà amb una claríssima victòria dels locals per 3-0. Era l'estrena de Na Capellera com a camp de segona divisió B. L'onze fou Moltó, Mesquida, Loren, Patino, Lima, Torreblanca, Ramos, Matías, X. Riera (Gayá), Varela i Llull (M. A. Nadal). Les previsions que es feren per aquest primer partit de lliga no foren massa bones, la falta d'experiència i d'acclimatació a la categoria semblaven que marcarien la tònica dels primers duels, però a partir del minut 20 començaren a donar-se les jugades perilloses per part del Manacor, que arribava amb més o manco facilitat a la meta rival. L'obertura del marcador fou gràcies a X. Riera, que en el minut 33 aconseguí el primer gol del partit fruit de l'inequívoc domini local. Al segon temps, no existí cap equip més que el Manacor, d'aquí les nombroses ocasions de gol que finalment es materialitzaren en dues dianes més obra de Varela i de Torreblanca. El resultat final es quedà curt davant les possibilitats que tingué l'equip local, però la gran tasca realitzada pel porter de l'Alcalá ho impedí. L'emoció davant la victòria fou tal que així ho reflectí la premsa: "Buen debut en Segunda: Manacor 3 - Alcalá 0. EN NA CAPELLERA, EL DELIRIO", "Excelente debut", "Excelente victoria", "Un rotundo éxito"...

L'estrena suposà una injecció de moral de cara a afrontar la nova categoria i, el que era més important, el pròxim partit contra l'Albacete. Aquest equip acabava de guanyar al Rayo Vallecano –un dels equips forts de la categoria– i era un clar candidat per a la lluita a l'ascens, així que el Manacor havia de preparar-se a fons si volia treure qualche punt. Ara bé, les previsions que es feren per aquesta jornada canviaren substancialment, aquell cap de setmana el futbol espanyol vingué marcat per la vaga convocada per l'Associació de Futbolistes Espanyols (AFE). Després de diverses reunions entre l'AFE, el Comitè de la Lliga Nacional de Futbol i l'Administració Esportiva per tal d'arribar a un acord, dia 9 de setembre de 1984 fou la data oficial elegida per a l'inici de la quarta vaga del futbol nacional. Gran part dels jugadors de primera, segona i segona B la secundaren, així que les directives dels clubs en lloc de suspendre els partits decidiren alinear jugadors de categories inferiors¹⁵.

Davant la convocatòria els responsables de l'Albacete i del Manacor es reuniren per tal de determinar quines serien les actuacions a dur a terme. En un primer moment s'intentà posposar el partit, però finalment el president de l'Albacete en darrera instància decidí que el partit es disputés encara que es veiés en l'obligació d'alinear al quadre juvenil del club si la plantilla al complet secundava la vaga, com així fou. No obstant això, finalment, la directiva alineà els jugadors de l'equip de l'Albacete que militava a tercera, i jugaren els juvenils

15 Sobre els motius pels quals es convocà la vaga, consultau El Mundo Deportivo del 5/9/1984, pàg. 3.

al seu lloc. Quant a la plantilla manacorina, tan sols se sumaren a la vaga Moltó, Torreblanca, Patino i Lima, fet que dificultà la conformació de l'onze titular; tant, que l'equip disputà el partit sense suplents. Fou un partit d'alta tensió, especialment per als jugadors manacorins, que foren increpats pel públic durant el partit perquè entengueren que els jugadors illencs no secundaren la vaga. El quadre manacorí fou Pascual, Riera Frau, Mesquida, Albertí, Gayá, Matías, Ramos, Varela, X. Riera, Loren i Llull. A la primera part l'equip de Company dominà el partit, amb un major control del camp tingueren l'oportunitat de marcar en alguna ocasió; però a la segona part el nerviosisme i la pressió s'apoderaren dels jugadors, que no en feren una a dretes, el que provocà que el Manacor perdés 2-0. El resultat fou vist com una vergonya perquè semblava segur que es podria guanyar sense cap mena de dificultat, i així ho reflectí el titular següent: "El Manacor ridiculizado por un tercera división".

De cara a la tercera jornada el Manacor havia de rebre al Badajoz, però la vaga provocà que es posposés el partit fins a l'1 de novembre. El següent cap de setmana i amb la tornada a la normalitat el Manacor es desplaçà al feu de l'Orihuela, on perdé per 2-1 tot i marcar el ritme del duel.

A la cinquena jornada contra l'Antequerano, el segon encontre al camp de Na Capellera, el Manacor tornà a fer les delícies dels aficionats que pogueren presenciar la gran golejada dels manacorins. L'onze fou Moltó, Matías, Mesquida (Gayá), Patino, Lima, Torreblanca, Ramos, M. A. Nadal, X. Riera (Company), Varela i Llull. El resultat de 3 a 0 no reflectí les dificultats que es trobaren els locals davant la gran pressió rival. Així, en aquesta alçada de la lliga, l'equip manacorí amb dues victòries i dues derrotes era sisè a la classificació amb 4 punts. Ara bé, tot i aquest inici de lliga bastant satisfactori –ja que els primers partits en una nova categoria són els més difícils– el club encara no havia resolt la necessitat d'un defensa i un central més, fet que es feia cada cop més evident.

El següent duel era a fora i contra un –també– recent ascendit, l'Atlético Marbella. El Manacor, que en el que portava de lliga havia guanyat els partits a casa i perduts els de fora, necessitava –segons declaracions del seu tècnic– una victòria com a visitant per guanyar en confiança i tranquil·litat. Quant al Marbella, es trobava als darrers llocs de la classificació –tan sols havia guanyat un partit–, però tenia a favor jugar al seu feu. Després d'una primera part disputada pràcticament en la seva totalitat al centre del camp, donà lloc el segon temps on un decidit Marbella sortí a l'atac per intentar assolir la victòria. L'ofensiva local es veié recompensada amb dos gols i a partir d'aquí el Marbella es replegà i es limità a defensar el marcador, per contra el Manacor intentà marcar però no ho aconseguí, i el partit acabà en 2 gols a 0.

A aquest duel, li seguí la primera derrota a casa per la mínima contra el Jaén i la primera victòria com a visitant a l'Estadi del Mirador de l'Algeciras (0-2). Per aquest darrer enfrontament el tècnic manacorí alineà Pascual, Matías, Loren, Patino, Lima, Sebastián –fou el seu debut a l'equip–, Torreblanca, M. A. Nadal, Company (X. Riera), Varela i Lull (Ramos). El partit, que s'inicià amb una perillosa jugada dels locals fruit del domini que exerciren en els primers minuts, canvià totalment després dels primers vint minuts, quan els visitants començaren a marcar el ritme i aconseguiren dos gols a meitat del primer temps. A partir d'aquí, l'Algeciras lluità per igualar el marcador però poc o res pogueren fer davant el bon joc de contenció de l'equip manacorí. En els dos següents encontres el Manacor perdé. Un d'ells, contra el Ceuta, fou una de les derrotes més estrepitoses de la lliga (4-1).

Després de dues jornades perdent a casa es pogué gaudir d'una nova victòria a Na Capellera contra el Levante (2-1). L'onze local fou Pascual, Mesquida, Matías, Patino, Sebastián, Loren, Ramos, M. A. Nadal, Company Varela i Lull. L'encontre començà amb superioritat dels visitants, que al minut 19 aconseguiren el primer gol, però això no provocà que l'equip de Company decaigués sinó que passaren a dominar completament la situació. Tot i així la primera part acabà amb el marcador en contra. Al segon temps l'equip local demostrà una clara superioritat aconseguint capgirar el marcador amb dos gols obra de Matías i Varela.

Les tres següents jornades foren negres per al futbol manacorí. La baixa de Torreblanca, un dels homes claus de l'equip pels seus dots d'organitzador, començà a ressentir el joc del conjunt. Els encontres contra l'Alcoyano, el Rayo Vallecano –equip més golejador del grup i imbatut com a visitant– i el Talavera finalitzaren en derrotes.

La 15a jornada fou el primer empat pel Manacor de la temporada. El desplaçament a l'estadi José Antonio de la Línea, camp del Linense, acabà en taules (0-0). El pròxim duel era l'únic derbi de la primera volta, els dos equips eren els únics illencs dins la categoria. El Manacor s'enfrontava a casa al Poblense, el qual es trobava setè a la classificació amb 16 punts i amb el caseller de negatius a zero. L'encontre es preveia disputat, no tan sols perquè el Poblense era un rival dur, sinó per la rivalitat regional. Així que l'expectació fou màxima, i de fet els comptes foren claríssims al respecte, la recaptació d'aquella jornada fou la més alta de la història del club superant de molt el milió de pessetes. El quadre manacorí fou Moltó, Mesquida, Matías, Patino, Lima, Sebastián, Ramos (Gayá), Loren, X. Riera, Varela (M. A. Nadal) i Lull. El partit començà amb un lleuger domini de l'equip local, que s'anà accentuant al llarg del partit i que es materia-

litzà en el primer tant al minut 34 gràcies a X. Riera. Quatre minuts després i de penal arribà el dos a zero gràcies al mateix jugador. A la segona part un tranquil Manacor cedí bastant el terreny perquè es preocupà de defensar l'avantatge en el marcador mentre el Poblense sortí a la recerca de l'empat, però la pressió i el nerviosisme l'impediren trobar el camí del gol. El tècnic pobler afirmà en acabar el partit "...un primer tiempo de neta superioridad local sobre un desconcertado poblense que se vió superado por la mayor ambición, garra y espíritu de lucha del Manacor... y que supo aprovechar mejor sus ocasiones de gol...". Els tres darrers enfrontaments de la primera volta suposaren noves derrotes, per la mínima contra el Linares i l'Hospitalet i per 1-3 a casa contra el Jerez.

La derrota de la darrera jornada de la primera volta i les victòries de l'Antequerano i del Marbella –equips directes en la lluita per a la permanència– provocaren que el Manacor passés a ser el cuer en solitari amb 13 punts i 5 negatius. La primera volta no havia resultat gens favorable, amb 6 victòries, un empat i 12 derrotes. Així la segona volta es presentava molt complicada pels manacorins, no obstant això, la salvació es trobava a dos punts i la zona mitjana de la classificació a tres, per tant el conjunt de Company tenia temps i possibilitats de salvar-se. Ara bé, per aconseguir-ho havia de millorar com a visitant, ja que a la primera volta tan sols havia tret 3 punts dels 20 possibles.

Ara bé, tot i ser viable la salvació la mala ratxa continuava, un partit més i una altra derrota, en aquest cas per la mínima com a visitant. El rival –l'Alcalá–, que era molt irregular, havia aconseguit bons resultats a les darreres jornades i afrontava la segona volta a la zona tranquil·la de la classificació. El partit fou molt disputat amb múltiples ocasions de marcar per part d'ambdós equips, però novament la sort afavorí l'equip rival, que a set minuts del final aconseguí el gol de la victòria. A aquesta mala estrena de la segona volta s'hi sumaren dues derrotes més, contra un dels grans, l'Albacete (0-1), i contra el Badajoz (2-1). Així el conjunt manacorí portava sis partits consecutius perdent i es trobava com a cuer amb 13 punts, a cinc del penúltim classificat i amb set negatius.

La mala situació del Manacor era conseqüència directa de les lesions d'homes clau com la de Torreblanca. Fou per això que al partit contra el Badajoz el tècnic decidí promocionar Galletero i que es fixés Seminario i Zurdo en aquesta alçada del curs. Ara bé, no es podia responsabilitzar de la situació simplement a les lesions, el deficient sistema de joc utilitzat pel tècnic –amb pocs homes a la defensa–, la manca d'iniciativa a l'hora de substituir els jugadors de baixa, la qüestionada no titularitat d'alguns jugadors o l'alineació en posicions que no els eren còmodes –tal és el cas de Company, que era alineat com a defensa i no com a davanter–, la inexperiència a la categoria i la mala sort també foren les causes

de la difícil situació. Amb tot això el tècnic Joan Company posà el seu càrrec a disposició de la directiva, la qual el ratificà a la plaça. Pel que fa a la premsa, els titulars eren clars: “A un paso de Tercera”, “El Manacor, en situación desesperada”.

La 23a jornada suposà el retorn de Torreblanca i amb ell també la sort. El partit a casa contra l'Orihuela acabà en taules. El rival era un d'aquests difícils de batre, l'equip d'Enrique Mateos era cinquè a la taula i lluitava per aconseguir una de les primeres places. Al primer temps el conjunt manacorí jugà amb soltesa i compenetrat, es deixà entreveure un joc organitzat en què l'alta de Torreblanca tingué molt a veure, però després de l'empat a un el ritme del Manacor començà a decaure, cosa que impedí treure els dos punts. Tot i que semblava que la mala ratxa estava canviant, el que era cert era que el punt tret a Na Capellera no era suficient, el Manacor s'enfonsava a la darrera plaça classificatòria i es convertia en un dels equips més golejats. La permanència es trobava cada vegada més lluny.

Després arribaren un nou empat al feu de l'Antequerano (1-1) i una victòria a casa contra el Marbella, rival directe per a la salvació. Per aquest darrer foren alineats Moltó, Matías, Mesquida, Patino, Galletero, Zurdo (Lima), Loren, Varela, Company (Seminario), M. A. Nadal i Llull. El partit suposà el debut a casa de Seminario i Galletero, tot i que aquest darrer ja havia debutat la passada jornada amb l'equip. El duel no pogué començar millor, dos gols en els primers cinc minuts de partit, fet que no feia entreveure les dificultats que tindria el conjunt manacorí per aconseguir la victòria. A partir del minut 15 l'equip es vingué a baix, fet que propicià que el rival passés a dominar progressivament el partit, però la falta de precisió no permeté al Marbella igualar o capgirar el marcador.

A aquesta victòria, li seguiren dos empats i dues victòries més, una d'elles per golejada a Parla (0-3). El partit fou doblement important, per una banda pels dos punts aconseguits que els permetia esborrar dos negatius –quedant-se amb cinc– i per l'altra perquè la golejada significava un punt més en cas d'empat final a la classificació entre el Parla –rival directe en la lluita per la permanència– i el Manacor. A aquesta alçada de lliga –amb set jornades sense perdre– la salvació tornava a semblar una realitat, i així ho afirmà el tècnic i la premsa: “sempre he dit que tenia esperances de salvació, ara hem agafat el fil a la categoria i tenim a quatre equips amb més negatius que nosaltres”, “la salvació es troba més a prop”, “EL MANACOR ESCALA POSICIONES” i “EL MANACOR, IMPARABLE”

¹⁶.

16 Davant aquests bons resultats un aficionat, Toni Ravanetto –empresari i patrocinador del Premi al Millor Futbolista–, obsequià els jugadors amb 100.000 pessetes.

Amb l'empat a zero al camp del Levante, l'equip se situà a la setzena plaça amb 24 punts i 4 negatius, cada cop més lluny de la zona de descens. Ara bé, les dues següents jornades romperen la bona ratxa. La primera contra l'Alcoyano era una de les importants a guanyar d'aquí a final de lliga perquè es disputava a casa, però la victòria per la mínima de l'Alcoyano truncà la línia dels darrers cinc partits amb porteria imbatuda. La següent jornada contra el líder, el Rayo Vallecano, es presentava molt difícil; no obstant això, el virtual campió puntuava més a fora que al seu feu, cosa que podia beneficiar els manacorins. L'onze presentat fou Moltó, Mesquida, Matías, Patino, Lima, Galletero (Torreblanca), Zurdo, Loren, Varela, M. A. Nadal i Llull. Els vermell-i-blancs feren un bon joc durant els noranta minuts –de fet, la premsa afirmà que era el millor partit que havia jugat com a visitant– impeding la mobilitat dels rivals amb ferris marcatges, una bona defensa i realitzant alguns contracops que, això sí, perderen força a l'hora de la rematada. De fet, el partit haguera acabat en taules si en el minut 87 l'àrbitre no hagués assenyalat un dubtós penal contra el Manacor que permeté al Rayo aconseguir els dos punts.

Amb un nou empat contra el Talavera, la situació novament era crítica, en els darrers tres partits no havia aconseguit marcar i a més havia sumat tres negatius, així que retornà a la zona de descens. El Manacor es jugava la vida, li mancaven cinc partits a disputar, tres a casa i els havia de guanyar. El problema era que el pròxim a disputar era a Na Capellera contra el Linense, un dels equips més forts del grup i que venia per una victòria perquè si les altres jornades li eren favorables podia situar-se com a segon classificat. El quadre fou Moltó, Mesquida, Matías, Patino, Lima, Zurdo, (Loren), X. Riera, Varela, Seminario, M. A. Nadal i Llull. El partit començà malament, en el minut 11 l'equip visitant aconseguí el primer gol, però el Manacor lluny de decaure reaccionà amb fermesa i dos minuts després aconseguí la igualada. Amb l'empat ambdós equips lluitaren aferrissadament amb constants jugades perilloses que permeteren marcar en nombroses ocasions, fet que possibilità que el Manacor aconseguís la tan desitjada victòria per 5 gols a 0. Fou el millor partit de la temporada disputat al feu manacorí i els locals estigueren sensacionals. El tècnic del Linense afirmà en acabar el partit: “Ha sido un partido jugado bastante bien por ambos equipos, con un Manacor jugando exageradamente bien con una delantera formada por Seminario, Riera y Llull que me han gustado muchísimo...”.

Novament el Manacor abandonà la zona de descens i amb la moral alta es preparà per al darrer derbi de la lliga. Igual que a l'altre enfrontament, el partit provocà una gran expectació, l'afició manacorina es desplaçà massivament al camp pobler. Respecte a l'afició manacorina la premsa de sa Pobla afirmà: “la

auténtica fiesta estuvo en las gradas, donde, justo es reconocerlo, los manacorins desbordaron a los poblers con sus cánticos, sus banderas y sus gritos de ánimo. Esta afición demostró que –como rezaba una gran pancarta que portaban– SI QUIERE A SU EQUIPO EN SEGUNDA B”. Per al duel el Manacor es preparà a fons al camp del Constància per així habitar-se bé a un camp de gespa. El partit es presentava difícil, el Poblense era un equip dur de batre i el conjunt de Toni Oviedo es trobava pràcticament salvat amb 31 punts i 1 negatiu. L'encontre fou disputadíssim amb un intens domini per part del Poblense que el Manacor no aconseguí rompre, fins que el jugador blaugrana Soria intentant desviar una jugada de Llull introduí la pilota en pròpia porteria. A partir d'aquí el conjunt manacorí jugà més serè i començà a controlar el partit, així acabà la primera part. A la segona, pocs minuts després de l'inici, el Poblense aconseguí igualar el marcador i amb domini altern acabà el partit.

A tres jornades per al final de lliga l'equip vermell-i-blanc necessitava guanyar els tres partits per no dependre dels resultats d'altres equips. Una victòria a casa contra el Linares i una derrota al feu del Jerez provocaren que en el darrer partit de lliga –contra l'Hospitalet– el Manacor hagués de guanyar, però a més també necessitava que el Marbella no guanyés al camp del Ceuta. Ara bé, tot i les dificultats el destí del CE Manacor estava escrit en lletres majúscules, l'equip aconseguí golejar l'Hospitalet per 4 a 2 i el Marbella empatà davant el Ceuta. Així el conjunt de Company aconseguí després d'una segona volta llarga i dura la permanència aconseguint la dissetena plaça amb 32 punts¹⁷, a un punt del descens.

El retorn a tercera. 1985-1986

A la temporada 1985-1986 el Manacor aconseguí finalitzar el campionat de lliga en setzena posició. L'equip havia aconseguit 13 victòries, 9 empats i 16 derrotes, 40 gols a favor i 47 en contra, el que li possibilità acabar amb 35 punts a la classificació final. Tot i haver aconseguit la setzena plaça a la taula, el somni de la segona B havia conclòs a causa d'una nova reestructuració a les categories superiors del futbol espanyol.

La desitjada permanència aconseguida la temporada passada suposà la renovació automàtica del tècnic Joan Company. Pel que fa a la plantilla, es donaren algunes baixes de jugadors importants com la d'Alcover, Varela, Lima, Pau Albertí, Pascual, Nacho i Zurdo. Ara bé, de cara a mantenir la categoria una temporada més es va reforçar l'equip amb nous fitxatges, entre els quals hi havia

¹⁷ Dissetena plaça: 12 victòries, 8 empats, 18 derrotes, 39 gols a favor, 42 gols en contra i 32 punts.

Temporada 1985-1986. Segona divisió B. Drets: Arumí, Mesquida, Gayá, Patino, Company i Sebastián. Acotats: Torreblanca, Emilio, Ramos, Matías i Loren.

Tomeu Sansó i G. Riera –de l’Olímpic A–, Gerardo¹⁸ –del Levante–, Emilio Gómez Gallardo –del Linares–, Rafael Arumí –cedit pel Barcelona Atlètic–, Luís Seminario –germà del jugador manacorí Seminario i procedent del Cala d’Or, un dels porters manco golejats– i Castillo –de Las Palmas Atco. Així, la plantilla quedà conformada amb Moltó, Arumí i Seminario II a la porteria; Mesquida, Gayá, Matías, Patino, Sebastián, Galletero i Gerardo a la defensa; M. A. Nadal, Loren, Sansó i Torreblanca al centre del camp, i Emilio, Ramos, Seminario I, X. Riera, Pedro Llull i Company a la davantera. La plantilla de vint jugadors fou presentada a final de juliol, poc abans de l’inici de la pretemporada esportiva.

La conformació de la plantilla i altres gestions realitzades anaven encaminades a mantenir el Manacor a la segona divisió B i fins i tot a aspirar a l’ascens a 2A. Ara bé, aquestes expectatives es trobaren amb un enorme obstacle quan

18 GERARDO Sánchez Díaz. Els seus inicis futbolístics foren en el Samaria, i després passà al Chamman a la categoria infantil. Posteriorment, passà als juvenils de Las Palmas i d’allà a Las Palmas Atlético, per després militar en el primer equip. La temporada 1984-1985 jugà amb el Levante i a la següent fou fitxat pel CE Manacor.

s'anuncià la nova reestructuració de la primera i la segona divisió per a la temporada 1986-1987. Aquesta reestructuració consistia a dur a terme una reducció de les citades categories¹⁹; la 2B passava a tenir un sol grup de 22 equips, i això significava que si el Manacor volia mantenir la categoria hauria d'acabar la lliga 85-86 entre els set primers classificats del grup²⁰. Així, la temporada pel Manacor es presentava llarga i duríssima, ja que si l'equip volia aconseguir la permanència una temporada més hauria d'estar entre els set o nou primers des del començament de lliga i mantenir la posició fins al final, el que implicava que l'equip havia de ser molt superior al del curs anterior.

La situació econòmica del Manacor era preocupant. El club presentava un dèficit real de 17.000.000 de pessetes, 8.000.000 dels quals eren de la passada temporada²¹. D'altra banda, el pressupost previst per a la present temporada era de 29.000.000 de pessetes, xifra que la directiva considerava que el club podria atendre a través dels abonaments de socis, la recaptació de taquilles, les subvencions de la Federació i de la comunitat autònoma, els drets de televisió i els torneigs/amistosos. Ara bé, era importantíssim per afrontar-ho dur a terme una bona campanya de captació de socis²².

Finalment, l'altra dificultat per la qual travessava el club era l'adaptació del camp de joc a les normes de la categoria. Un camp de segona B havia de ser de gespa i no de terra com era el de Na Capellera. Aquesta norma, la Federació la passava per alt durant la primera temporada després de l'ascens però no a la

19 Per a la temporada 1986-1987 hi hauria un grup de primera divisió format per 18 equips, un de segona A format per 20 equips, i un de segona B format per 22.

20 A més, a partir d'ara i abans de dia 10 de juliol els equips havien de rebre una auditoria. El motiu era determinar si els pressuposts prevists per a la temporada 85-86 eren viables; en cas de no ser-ho, s'havien d'adaptar a les possibilitats reals del club en qüestió. Si l'auditoria resolva que el club no podia mantenir el pressupost i no es volia reduir, el club havia de descendir de categoria. Per a aquest curs també es preveia que la Lliga Professional de Futbol rebés el 3,5% de la recaptació total de les apostes esportives, que es repartiria entre les categories principals del futbol espanyol: un 55% de la recaptació aniria destinada a la primera divisió, un 35% a la segona divisió A i el 10% a la segona B. Tots aquests doblers tan sols es podien destinar a pagar els deutes dels clubs. Els equips solvents no rebrien diners però s'aniria acumulant l'excedent a favor seu fins que els clubs endeutats haguessin liquidat els seus deutes. Si un conjunt solvent necessitès efectiu per a la seva economia, podria sol·licitar una anticipació sobre els doblers que rebria de les apostes.

21 La directiva preveia que aquest deute podia quedar reduït a tres o quatre milions després de passar l'auditoria de la Lliga Professional. El Manacor hauria de justificar les despeses anteriors al 30 de juny de 1984, i si els comptes resultaven convincents, podrien arribar uns 10.000.000 o 12.000.000 de pessetes de la Federació. A més, faltaven per arribar uns tres milions de subvencions ja concedides, amb la qual cosa el dèficit restant seria d'uns 3.000.000 de pessetes, xifra raonable per al club.

22 La directiva havia estimat que es necessitaven entre uns 400-500 socis més que l'any anterior. A més, va donar a conèixer els preus del nou carnet unificat: 7.500 pessetes per a les senyores i juvenils, 10.000 pessetes per als jubilats, i per als senyors hi havia tres categories: normal de 15.000 pessetes, plata de 25.000 pessetes, i or de 50.000 pessetes.

segona. La directiva s'excusava en l'elevat preu de la plantació de la gespa, que no rebia els doblers necessaris de les subvencions ni de la recaptació de fons i que, a més, estava gestionant la construcció d'un nou camp de futbol i, per tant, aquesta despesa seria inútil. Ara bé, la realitat era que, una vegada superat el termini que concedia la Federació, els equips visitants podien negar-se a jugar en el camp de terra per la qual cosa l'equip de Manacor hauria de cercar un camp de gespa pròxim i fer-se càrrec de les despeses que això comportava. A més, la Federació tenia estipulades fortes sancions monetàries en aquests casos, cosa que agreujaria encara més el descobert econòmic del club.

Deixant de banda les qüestions federatives i econòmiques, l'equip començà la pretemporada participant en els diversos tornejos estiuencs. Aquests tornejos eren útils a l'hora de posar a punt els jugadors, preparar diferents alineacions i estratègies, així com avaluar les mancances i els punts febles. La impressió que es pogué extreure d'aquests encontres fou que l'equip disposava d'una davantera poc efectiva i que no aconseguia rematar les jugades perilloses, a més el mig camp es mostrava amb poca força especialment quan faltaven aquells jugadors²³ que donaven ordre i coordinaven les jugades d'enllaç. No obstant això, la línia defensiva i la porteria eren fortes, contundents i segures.

La lliga arrancà l'1 de setembre amb un bon resultat, el desplaçament del Manacor al feu de l'Algeciras suposà l'estrena del caseller de punts, l'equip empatà a un després d'una gran intervenció de la defensa i especialment del porter, Arumí. Aquestes primeres jornades eren importantíssimes atesa la reestructuració, i el Manacor ho sabia, per això ho donaren tot des del primer minut de lliga. Així, les següents jornades finalitzaren amb tres empats i una derrota al feu de l'Orihuela.

Amb cinc jornades disputades, l'equip aconseguí la primera victòria contra el Linares dia 6 d'octubre de 1985. La primera víctima s'aconseguí a Na Capellera i gràcies a un penal assenyalat als darrers minuts (1-0). L'onze manacorí fou Arumí, Mesquida, Matías, Patino, Gerardo (Ramos), Sebastián, Emilio, Torreblanca (X. Riera), Company, B. Riera i Seminario. Tot i el resultat, el conjunt local, que presentà un esquema teòricament ofensiu, amb quatre jugadors a la davantera, es mostrà ineficaç a causa que alguns jugadors es ressentiren de les lesions a més de la poca seguretat i ambició de l'equip. El següent duel al camp del Plasencia també es decidí en els darrers minuts, però en aquest cas amb una derrota per 2 a 1.

El pròxim encontre a casa, i contra el Parla, fou un d'aquells partits que fan

²³ Miquel Àngel Nadal era un dels jugadors que dirigia el mig camp de forma efectiva però es lesionà durant la pretemporada, per la qual cosa quasi no va poder disputar gran part de la lliga.

afició per l'emoció davant la incertesa del resultat. Fou, com indicà la premsa, un partit "De puro infarto". Tot i que el partit acabà amb una victòria dels locals per 4 a 3, l'avantatge podia haver estat major si al minut 19 el conjunt no hagués decidit replegar-se amb les dues dianes a favor, el que permeté la igualada dels visitants. A partir d'aquí el Manacor novament hagué de jugar a l'atac per fer-se –a tres minuts del final– amb la victòria. La pròxima jornada a Los Cármenes contra el Granada es presentava assequible. El conjunt granadí, que era setzè a la classificació amb cinc punts i tres negatius, no coneixia encara la victòria en aquesta lliga. Quant al Manacor, era tretzè amb vuit positius i cap negatiu. El quadre visitant fou Arumí, Mesquida, Matías, Patino, Gerardo, Sebastián, Emilio, B. Riera (Torreblanca), Company, M. A. Nadal i Seminario (X. Riera). Malgrat que els jugadors manacorins oferiren un magnífic espectacle marcant el ritme de l'encontre, la mala sort provocà una derrota injusta, l'anul·lació del gol de Company desmoralitzà el conjunt, que a partir d'aquell moment jugà amb nerviosisme i desconcert. Malgrat el resultat final, la premsa esportiva va reconèixer la injustícia del resultat amb titulars com: "El Manacor mereció la victoria", "El Granada recibió una lección de fútbol sencillo e inteligente por parte del joven y modesto Manacor", "el mejor equipo que ha pasado por Los Cármenes"... La 9a jornada contra el Linense –un dels grans del grup– finalitzà amb victòria per la mínima dels manacorins gràcies a l'ambició i l'afany de lluita que imperà entre els jugadors.

El pròxim rival fou el Betis Deportivo, filial del Real Betis i recent ascendit. El partit al Benito Villamarín fou una de les pitjors jornades de tota la lliga; el partit finalitzà amb un contundent 3-0 a favor dels locals. Ara bé, lluny de venir-se a baix l'equip de Company es féu més fort i al duel contra el Levante –líder de la classificació en aquella alçada de lliga– a Na Capellera guanyà per 3-0. L'onze local fou Arumí, Mesquida, Matías, Patino, Gerardo, Sebastián, Emilio, Torreblanca, Company (Loren), Nadal i Llull (X. Riera). El partit començà amb la lluita d'ambdós equips per fer-se amb el centre del camp, el qual aconseguí ràpidament el Manacor, i a partir d'aquí començaren les nombroses ocasions de gol, tres de les quals es materialitzaren per obra de Company i de Torreblanca. És de justícia destacar que, tot i no aconseguir marcar, el joc dels visitants fou summament bo però les intervencions de la defensa manacorina impediren que les jugades perilloses dels visitants acabessin en dianes. Els titulars reflectiren l'excepcionalitat del duel: "Se doblégó al líder" o "El líder humillado en Na Capellera". Els pròxims encontres finalitzaren amb una derrota per 2-0 contra el Ceuta i una victòria molt difícil per 2-1 a casa i contra el Talavera.

A cinc jornades per acabar la primera volta, el Manacor s'enfrontà com a visitant al Jaén, on perdé 1-0. Fou un dia en què la sort no acompanyà l'equip

manacorí, que, tot i ser superior al llarg dels 90 minuts, perdé per la mínima en l'única ocasió que tingueren els locals de marcar en tot l'encontre. El següent partit fou a Na Capellera contra el Còrdova, encontre que finalitzà en taules (1-1). Les oportunitats del Manacor per fer-se amb el partit foren nombroses però un mal arbitratge ho impedí. L'anècdota curiosa de la jornada fou que l'àrbitre, fruit de la indignació de l'afició manacorina que l'esperava a fora del camp, sortí disfressat de policia per evitar represàlies.

La 17a jornada fou una altra de les negres per al Manacor, el conjunt perdé per 3-0 a la visita al feu de l'Alcalá, el qual es trobava penúltim a la classificació amb nou punts i set negatius –tan sols havia guanyat en tres ocasions. Així doncs, les apostes es mostraren favorables al Manacor; ara bé, la realitat fou molt diferent. Tot i que la primera part no fou gaire bona quant a joc, a la segona part, i especialment després del primer tant dels locals, fou quan el nerviosisme s'apoderà dels manacorins que no en feren una de dretes, especialment en el mig camp i en defensa, fet que provocà la gran golejada en contra.

La penúltima jornada de la primera volta enfrontà els dos únics equips il·lencs de la segona B, el Poblense i el Manacor. El Poblense, que jugava a casa, era tercer a la classificació amb 21 punts i tres positius mentre el Manacor es trobava setzè. Tot i les dificultats i la importància del partit, en ser l'únic derbi de la primera volta, l'equip de Company es trobava francament motivat i així ho feia saber abans de l'inici del partit: “vamos a salir a ganar”. L'onze manacorí fou Arumí, Mesquida, Matías, Patino, Gerardo (Company), Sebastián, Emilio, Torreblanca, Loren (Seminario), M. A. Nadal i Lull. Els primers minuts foren de tempteig, els dos equips es temien, però a poc a poc començaren a originar-se les primeres ocasions de gol, les primeres per part del Manacor, que aconseguí al minut 24 la primera diana, obra de Nadal. L'avantatge tan sols es mantingué deu minuts, ja que el Poblense aconseguí la igualada, però el Manacor no decaigué i a un minut d'arribar al final del primer temps els visitants aconseguiren la victòria amb l'1-2 final. La segona part fou pausada, els manacorins estigueren a la defensiva intentant mantenir el marcador, com així fou. La darrera jornada de la primera part contra el Lorca –cuer del grup– acabà amb una complicada victòria dels manacorins per la mínima.

De cara a la segona volta, el Manacor havia aconseguit escalar posicions, era dotzè a la classificació amb 19 punts i un positiu, a tan sols 5 punts del líder, el que li permetia encara tenir esperances de poder mantenir la categoria. Els equips es trobaven molt igualats i encara mancava molta lliga a disputar, per tant tot era possible. La segona volta no distà gaire de la primera, l'equip es féu fort a casa –a final de la primera volta encara es trobava imbatut al seu camp– mentre

com a visitant tenia sèries dificultats per puntuar. Aquesta nova etapa s'inaugurà amb un empat a dos contra l'Algeciras, seguit d'una derrota (2-0) al feu del Calvo Sotelo, on l'equip no demostrà cap mena de poder ofensiu.

La 22a jornada fou d'aquelles que fan història. El partit a casa contra l'Orihuela –cinquè a la classificació i un dels equips manco golejats en aquell moment– acabà amb la colossal golejada de 5 a 0. El quadre local fou Moltó, Mesquida, Matías, Patino, Gerardo, Sebastián, Emilio, Torreblanca, Company (Gayá), M. A. Nadal i Llull (Seminario). El duel no pogué començar millor, cinc minuts després el Manacor ja havia aconseguit dos gols gràcies a Nadal i a Llull. Al contrari del que s'havia vist en altres partits, amb l'avantatge no es retiraren a la defensa sinó que seguiren en l'ofensiva, el que possibilità la tercera diana, obra de Llull. L'equip visitant tot i els intents no pogué contenir el conjunt manacorí, que a la segona part aconseguí dues dianes més, una de Company i l'altra de Seminario. La clara superioritat dels vermell-i-blancs fou recollida per la premsa amb titulars com: “Los rojiblancos jugaron un fútbol de calidad”, “5-0... y pudieron ser más”, “En Na Capelleta el delirio”, així com les declaracions del tècnic visitant, el senyor Jurado: “...con un juego fenomenal... ha sido el equipo que más me ha gustado de 2B... solo ha existido un equipo sobre el terreno de juego, el Manacor y nada más”.

Després d'una altra derrota al camp de l'Alcoyano per 4-3, l'equip aconseguí novament una victòria contra un dels equips forts, el Jerez –segon a la classificació i amb bons resultats en els desplaçaments. El duel, que es presentava difícil per als locals, finalitzà en una victòria per 2-0, el que féu evident que com més dur era el rival més fort es feia el Manacor, especialment quan el partit es disputava a Na Capellera. L'onze fou Arumí, Matías, Gayá, Patino, Sebastián, Company, X. Riera (Loren), Torreblanca, Seminario, M. A. Nadal i Llull (Gallego). El partit estigué molt disputat, ambdós equips no cediren ni un moment, però el bon joc dels manacorins, amb ferris marcatges que impedièren rematar les jugades perilloses dels rivals, permeté materialitzar dues dianes. Els tres pròxims duels contra equips no gaire forts acabaren en dues derrotes i una victòria.

Així com ja havia succeït en els partits contra l'Orihuela o el Jerez, el Manacor s'imposà novament a un dels grans, el Granada –tercer a la classificació– per la mínima. L'onze fou Arumí, Matías, Gayá, Patino, Gerardo, Sebastián, Emilio (X. Riera), Torreblanca, Company, Seminario i Llull (Loren). El partit presentà dos temps molt diferents, la primera part fou de clar domini local, ja que els granadins es limitaren a rompre les jugades perilloses dels locals, que així i tot aconseguiren marcar al minut 29. Al segon temps, el Granada, davant el desavantatge en el marcador, sortí a la recerca de la igualada però la mala sort li impedi

batre la porteria manacorina. Després d'aquesta victòria, novament queia per 3-0 com a visitant, en aquest cas al feu del Linense.

Amb la victòria contra el Betis a Na Capellera i la derrota al feu del Levante, l'equip tornà a guanyar a un dels grans, el Ceuta –quart a la classificació–, el que significava que a la 32a jornada els manacorins no havien perdut ni un sol partit a casa, Na Capellera era una verdadera fortalesa. Els 90 minuts foren duríssims, els dos equips no desistiren en cap moment, però la sort i el bon quefer dels manacorins permeté el 3 a 2 final. El gran protagonista de l'encontre fou Miquel Àngel Nadal, que aconseguí dues de les tres dianes. A aquesta victòria, li seguí una derrota al camp del Talavera.

A cinc jornades per al final de lliga, amb la derrota (1-2) a casa contra el Jaén –el divuitè a la classificació– el Manacor perdé matemàticament l'oportunitat d'aconseguir la permanència²⁴. El destí volgué que el primer partit en què el Manacor perdé a casa fos el que assegurés el descens. Tot i així, tant abans com a partir d'aquell moment, els aficionats no desistiren d'anar a Na Capellera per animar els seus jugadors, fos quin fos el resultat. L'estima de l'afició fou el millor regal per als jugadors, que no deixaren de lluitar a cada partit fins a final de lliga.

El que passà a partir d'aquí tan sols els protagonistes ho saben, tal vegada pugui ser tema per a altres treballs.

Aquí conclou el nostre particular homenatge a tots aquells manacorins de cor que des de dintre o des de fora feren possible que una institució com el CE Manacor sigui un dels clubs més antics i importants de Mallorca.

REFERÈNCIES BIBLIOGRÀFIQUES

CARVAJAL MESQUIDA, Albert (2003). «I el futbol arriba a Manacor». A: *II Jornades d'Estudis Locals de Manacor*. Manacor: Ajuntament de Manacor.

LLOMPART MORRO, Maria del Mar; MARTÍNEZ SANS, Maria del Mar (2013). «Historia del Club Deportivo Manacor». *Cuadernos de Fútbol*, núm. 46 [en línia]. <<http://www.cihefe.es/cuadernosdefutbol/2013/09/historia-del-club-deportivo-manacor/>> [Consulta: 30 abril 2014]

Premsa: *A Tota Plana*, *Diari Balears*, *Diario de Mallorca*, *El Mundo Deportivo*, *Esportiu Comarcal*, *Manacor Comarcal*, *Perlas y Cuevas*, *7Setmanari de Llevant* i *Última Hora*.

24 Els quatre darrers partits acabaren en tres empats i una derrota contra el Lorca.